

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπε· πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφάνερwsά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ρήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἶσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἶμι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἶσι, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, αὐτὰ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐσήκωσε τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε, «Πατέρα, ἦλθε ἡ ὥρα· δόξασε τὸν Υἱόν σου, διὰ νὰ σὲ δοξάσῃ καὶ ὁ Υἱός σου, σύμφωνα μὲ τὴν ἐξουσίαν ποῦ τοῦ ἔδωκες ἐπὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν αἰώνιον εἰς τὸν καθένα ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τοῦ ἔδωκες. Αὕτῃ εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ: τὸ νὰ γνωρίζουν σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλες. Ἐγὼ σὲ ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐτελείωσα τὸ ἔργον ποῦ μοῦ ἔδωκες νὰ κάνω, καὶ τώρα δόξασέ με σύ, Πατέρα, πλησίον σου μὲ τὴν δόξαν ποῦ εἶχα μαζί σου πρὶν νὰ ὑπάρξῃ ὁ κόσμος. Ἐφάνερwsα τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους μοῦ ἔδωκες ἀπὸ τὸν κόσμον. Δικοὶ σου ἦσαν καὶ τοὺς ἔδωκες σ' ἐμένα, καὶ τὸν λόγον σου ἔχουν τηρήσει. Τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες, εἶναι ἀπὸ σένα, διότι τὰ λόγια ποῦ μοῦ ἔδωκες, τοὺς τὰ ἔδωκα καὶ αὐτοὶ τὰ ἐδέχθησαν καὶ ἐγνώρισαν ἀληθινὰ ὅτι ἐβγήκα ἀπὸ σένα καὶ ἐπίστεψαν ὅτι σύ με ἔστειλες. Ἐγὼ γι' αὐτοὺς παρακαλῶ, δὲν παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ γιὰ ἐκείνους ποῦ μοῦ ἔδωκες, ἐπειδὴ εἶναι δικοὶ σου, καὶ ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου καὶ τὰ δικά σου εἶναι δικά μου, καὶ ἔχω δοξασθῆ δι' αὐτῶν. Δὲν θὰ εἶμαι πλέον εἰς τὸν κόσμον, ἐνῶ αὐτοὶ θὰ εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι σ' ἐσένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου ποῦ μοῦ ἔδωκες, διὰ νὰ εἶναι ἕνα ὅπως εἶμεθα ἐμεῖς. Ὅταν ἤμουν μαζί τους εἰς τὸν κόσμον, ἐγὼ τοὺς ἐφύλαττα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου· ἐκείνους ποῦ μοῦ ἔδωκες τοὺς ἐφύλαξα καὶ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐχάθηκε παρὰ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ γραφὴ. Ἀλλὰ τώρα ἔρχομαι σ' ἐσένα, καὶ αὐτὰ τὰ λέγω ἐνῶ εἶμαι ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἔχουν τὴν χαρὰν μου μέσα τους τελείαν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην. Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἔπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπῆρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τις ἡμέρες ἐκεῖνες, ὁ Παῦλος εἶχε ἀποφασίσει νὰ προσπεράσωμεν τὴν Ἔφεσον διὰ νὰ μὴ χρονοτριβῆσαι εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἦτο βιαστικὸς διὰ νὰ βρῖσκεται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐὰν τοῦ ἦτο δυνατόν, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀπὸ τὴν Μίλητον ἔστειλε εἰς τὴν Ἔφεσον καὶ ἐκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν δὲ ἦλθαν πρὸς αὐτόν, τοὺς εἶπε, «Ξέρετε πῶς ἔζησα μαζί σας ὅλον τὸν χρόνον ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἐπάτησα εἰς τὴν Ἀσίαν. Προσέχετε λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς σας καὶ ὀλόκληρον τὸ ποίμνιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σὰς ἐτοποθέτησε ἐπισκόπους, διὰ νὰ ποιμαίνετε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησε μὲ τὸ δικό του αἷμα. Διότι ξέρω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θὰ μποῦν μεταξύ σας λύκοι ἄγριοι καὶ δὲν θὰ φεισθοῦν τὸ ποίμνιον, καὶ ἀπὸ σᾶς τοὺς ἰδίους θὰ ἐγερθοῦν ἄνδρες οἱ ὁποῖοι θὰ διαστρέψουν τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ παρασύρουν τοὺς μαθητὰς ὥστε νὰ ἀκολουθήσουν αὐτοὺς. Διὰ τοῦτο νὰ εἴσθε ἄγρυπνοι καὶ νὰ θυμᾶσθε ὅτι, ἐπὶ τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν, δὲν ἔπαυσα νὰ νουθετῶ τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς μὲ δάκρυα. Καὶ τώρα, ἀδελφοί, σᾶς ἀφιερώνω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτός του, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ αὐξήσῃ τὴν οἰκοδομὴν σας καὶ νὰ σᾶς δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὅλων τῶν ἡγιασμένων. Δὲν ἐπεθύμησα κανενὸς τὸ χρῆμα ἢ τὸ χρυσάφι ἢ τὸν ρουχισμόν. Ξέρετε σεῖς οἱ ἴδιοι ὅτι τὰς ἀνάγκας τὰς δικὰς μου καὶ τῶν συντρόφων μου ἐξυπηρέτησαν τὰ χέρια μου αὐτά. Σᾶς ἔδειξα, μὲ κάθε τρόπον, ὅτι ἔτσι μὲ τὸν κόπον τῆς ἐργασίας σας πρέπει νὰ βοηθᾶτε τοὺς ἀδυνάτους καὶ νὰ θυμᾶσθε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ποῦ εἶπε αὐτὸς ὁ ἴδιος: «Εἶναι εὐτυχέστερον νὰ δίνῃ κανεὶς παρὰ νὰ παίρνη». Καὶ ὅταν εἶπε αὐτά, ἐγονάτισε μὲ ὅλους καὶ προσευχήθηκε.